

2015
Lapkritis
(25)

Viltys

Baltosios Vokės „Šilo“ gimnazijos laikraštis

Nuo rugsėjo 1-osios mes jau gimnazija

☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞

Šiame laikraščio numeryje skaitykite:

Rugsėjo 1-oji „Šilo“ gimnazijoje – bendrystės dvasioje	– 2-3
Gimnazijos himnas	– 3
Prabėgusią vasarą prisimenant	– 4
Popietė „M. K. Čiurlionis – kompozitorius ir dailininkas“	– 5
Europos kalbų dienos minėjimas	– 5
Mano etnografinis regionas - Dzūkija	– 6
Smagi pažintis su Dzūkijos etnografiniu regionu	– 7
Mokomės kurti novelę	– 8
Igyvendiname OPKUS	– 9
5-8 ir I-IVg klasių mokinių konkursas „Metų klasė“	– 10
Ar atpažįstate savo mokytoją?	– 10

Rugsėjo 1-oji „Šilo“ gimnazijoje – bendrystės dvasioje

Rugsėjo 1-oji – tradicinė šventė, kurios mokiniai, mokytojai, tėvai visuomet laukia su jauduliu – šiek tiek nerimo, šiek tiek liūdesio, kad baigėsi atostogos, šiek tiek džiaugsmo, daug vilčių... Baltosios Vokės „Šilo“ gimnazijoje džiaugsmo ir vilčių šiemet buvo daugiau negu įprastai – švęsdami Rugsėjo 1-ąją, šventėme ir gimnazijos inauguraciją: praeitų mokslo metų pabaigoje sėkmingai įveikę vidurinio ugdymo programos akreditaciją, tapome gimnazija.

Vidurinio ugdymo programą įgyvendinsime drauge su Elizos Ožeškovos gimnazija. Bendradarbiauti su kaimynais mums ne naujiena – abiejų mokyklų mokiniai ir mokytojai visuomet sutarė ir draugavo... Šventei buvo sukurta gimnazijos atributika – nauja vėliava, himnas, emblema. Renginio metu skambėjo jaudinantys posmai, vilties ir dėkingumo žodžiai... Mūsų pasveikinti atvyko garbingi svečiai: Rūdninkų švenčiausios Trejybės bažnyčios parapijos klebonas Juozas Norkūnas (renginio metu jis iškilmingai pašventino gimnazijos vėliavą), Šalčininkų rajono mero

pavduotojas Andžej Andriuškevič, Baltosios Vokės seniūnijos atstovė Olga Versockaja, informacijos, kultūros ir turizmo skyriaus vyriausioji specialistė Inesa Suchocka. Džiugu, kad pasveikinti mūsų atėjo ir mūsų kaimynai, draugai bei partneriai: Baltosios Vokės lopšelio-darželio vedėja Ina Ščerbo... Bet svarbiausia – tiek pasirengimas šventei, tiek pati šventė parodė, kas iš tiesų telpa į žodį – „gimnazija“...

Gimnazija – tai pirmiausia mūsų mokinukai. Miela buvo žiūrėti į pačius mažiausius, nedrąsiai deklamuojančius pirmuosius eilėraštukus, į vyriausius, drąsinamai spaudžiančius jų delniukus, į visus kitus – besišypsančius, išdykaujančius, vėl surimtėjančius... Šalia mokinių, žinoma, – mokytojai. Dar nepavargę, švelniu globojančiu žvilgsniu sekantys savo mokinius... Mokytojai šventei ruoštis pradėjo dar vasarą, net savo atostogų metu: gimnazijos direktorė Nijolė Balinskienė ir Violeta Bukatka sukūrė gimnazijos vėliavos meninę koncepciją ir dizainą, pasirūpino, kad būtų

pagaminta vėliava ir naujos emblemos, kurias šventės metu mokiniai prisegė vienas kitam. Mokytojos Aušra Indrišiūnienė ir Ona Balachnina sukūrė himną, rengė šventės scenarijų, repetavo su mokiniais... Gimnazija – ir tėvai, nekasdieniškai pasipuošę, su nerimu ir viltimi mokinių eilėse sekantys savąjį – jiems vienintelį, nepakartojamą... Bet mums sąvoka „gimnazija“ – dar platesnė: į ją telpa ir buvę mokiniai, kurie savo studijų ar gyvenimo patirtį mielai dovanuoja savo mokyklai: šventę drauge su gimnaziste Agne Kavaliauskaite vedė buvęs mokinys, šiuo metu Lietuvos edukologijos universitete studijuojantis teatro pedagogiką, Kazimieras Kabakas, šventėje dalyvavo buvusi mokinė Justyna Kaziukonytė,

Vilniaus kolegijos Kultūros vadybos studentė, dirbanti Baltosios Vokės Pramogų centre...

Gražiausias šventės akimirkas profesionaliai įamžino taip pat buvę mokiniai: Vilniaus technologijų ir dizaino kolegijos fotografijos specialybės studentas Tautvilas Balinskis ir Orintas Balinskis... Rengiant šventę, dalyvavo ir tėvų atstovė Andželika Veder, Vaiko gerovės komisijos narė, drauge su vyru organizuojanti mokykloje Jaunųjų šaulių veiklą (šiomet kai kurie mūsų gimnazijos mokiniai vieną ar net du kartus atostogavo Šaulių organizuotose stovyklose)... Kai šventės vedėjai paklausė, kas sudaro gimnazijos bendruomenę, niekam nereikėjo daug galvoti:

pasigirdo atsakymai – “mokiniai, mokytojai, tėvai, buvę mokiniai, miestelio bendruomenė...”. Taip, ir miestelio bendruomenė – seniūnija, Pramogų centras, lopšelis-darželis, Baltojoje Vokėje veikiančios įmonės bei organizacijos... Visi jie padėjo mums akreditacijos metu, nes jautė atsakomybę už vaikų ateitį – tai mūsų bendra ateitis... Ir visi mes – visa gimnazijos bendruomenė – ją kuriame ir kursime drauge...

Gimnazijos bendrystę išreiškė pagrindinis šventės akcentas – gimnazijos saulė, kuriai kiekviena klasė, taip pat ir mokytojai, tėvai, buvę mokiniai uždegė po vieną spindulį su savo pažadu... Mokiniai, žinoma, žadėjo gerai mokytis, gražiai elgtis, mokytojų pažadas tilpo į vieną sakinį: “būti arčiau kiekvieno vaiko”, tėvai įsipareigojo būti aktyvia bendruomenės dalimi – ne tik stebėtojais, bet ir ugdymo proceso organizatoriais, partneriais... Buvusių mokinių pažadas – dalintis savo patirtimi, padėti gimnazijai idėjomis, sumanymais, veikla... Turbūt tai ir yra pagrindinė mažo miestelio mažos mokyklos – gimnazijos – vertybė – būti arti vieniems kitų... Kai ministerijos lygmeniu pradedama kalbėti apie tėvų, vietos bendruomenės įtraukimą į ugdymo veiklą, mes šypsomės: pas mus tai jau vyksta... Aišku, augti yra kur... Bet mes turime tai, kas mus visus augina:

gimnazijos dvasią, “meilės, mokslo, kūrybos dvasią” (tai žodžiai ir naujojo gimnazijos himno, išpausti ir mūsų vėliavoje)... Būtent tvirtėjančios bendrystės palinkėjo visiems ir gimnazijos direktorė

Nijolė Balinskienė savo šventinėje kalboje... Taigi – mes, visa Baltosios Vokės “Šilo” gimnazijos bendruomenė, pažadame: augsime bendrystėje. Augsime kaip tas ažuoliukas, kurį šventės metu pasodino mūsų abiturientai su pirmokais... Augsime, atsiremdami į gimtą šilo žemę, šakomis siekdami savo gražių svajonių... Tikime – po keleto metų prie gimnazijos sužaliuos ažuolų alėja... Tvirtėjančių ne tik nuo gimtosios žemės syvų bei saulės šviesos, bet ir nuo mūsų bendrystės dvasios...

Gimnazijos himnas

Seno šilo svaigiam kvėpėjime
Ir lieknų pušų ošime,
Gimto krašto takais parėjusiu
Mūs gimnaziija laukia miela.

Pried.

Tegul bus čia antrieji namai,
Kur vaikystė laiminga kvatoja,
Kur išauga jaunystei sparnai,
Kad galėtume skriet į rytojų.

Čia prasideda mūsų Tėvynė –
Jos istorija, žemė, kalba.
Čia mus veda, globoja, augina
Meilės, mokslo, kūrybos šviesa.

Pried....

Teišliks mūs jaunose širdyse
Tie skambučio neramūs aidai,
Švenčių muzika, klasių ramybė,
Mus į kelią lydėję veidai.

Pried....

Žodžiai: Aušra Indrišiūnienė
Muzika: Ona Balachnina

Mokytoja Aušra Indrišiūnienė

Taip linksmi palydėjom senuosius mokslo metus ir pasitikom vasarą...

Mokytojų kelionė į Anykščių kraštą (prie Puntuko akmens)

Stovykloje pas šaulius lankėsi LR prezidentė D. Grybauskaitė

Liepos 6-ąją Baltosios Vokės miestelio žmonės drauge su viso pasaulio lietuviais giedojo „Tautišką giesmę“

Kai kas vasarą praleido prie mylimo Merkio

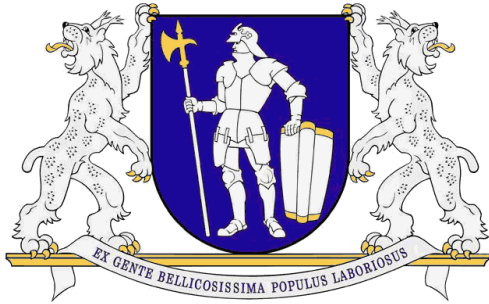
Kiti spėjo aplankyti išgarsėjusį Anykščių šilelio lajos taką

Mano etnografinis regionas - Dzūkija

Šie metai yra paskelbti etnografinių regionų metais. Šia temą pasirinkau, nes pačiam yra įdomu sužinoti apie savo krašto istoriją ir tradicijas, o ir pats domiuosi istorija bei geografija.

Lietuvoje yra penki pagrindiniai etnografiniai regionai, tai yra: Žemaitija, Aukštaitija, Mažoji Lietuva, Dzūkija ir Suvalkija. Kiekvienas iš jų yra savitas, unikalus ir pasižymi išskirtinėmis, tik jam būdingomis savybėmis. O kalbėsiu apie Dzūkiją, kurioje aš gimiau ir gyvenau.

Dzūkija yra labai savita etnografinė Lietuvos sritis tarp Nemuno vidurupio ir Neries. Dzūkai, šių vietų gyventojai, taip vadinami dėl ryškios savo tarmės ypatybės – dzūkavimo, t. y. ypatybės tarti "c", "dz" vietoj "t", "d", taip pat dėl kitų tarminių ypatumų. Ši tarminė ypatybė laikoma labai archajiška, paveldėta dar iš indoeuropiečių prokalbės. Dzūkai išsiskiria dar ir savitais papročiais, liaudies dainomis, gyvenimo būdu. Daugelis amatų čia išsilaikė ilgiau nei kitur, o kai kurie darbai – net iki mūsų dienų.

Dzūkijos regioną daugiausia užima miškai. Dzūkijos teritorijoje yra didžiausias šalies miškų masyvas - Dainavos giria, kuri užima net 135 tūkst. ha plotą. Daugybė upių ir upelių teka per šią vietovę. Net du iš penkių šalies nacionalinių parkų yra Dzūkijoje. Dzūkijoje 1937 m. įsteigtas pirmasis Lietuvoje rezervatas - Žuvinto rezervatas. 1975 m. įkurtas

Čepkelių rezervatas, vienas didžiausių pelkinių masyvų Vakarų Europoje. Jo bendras plotas siekia 10,7 tūkst. ha. Savitu kraštovaizdžiu, dzūkiškais gatviniais kaimais ir pastatų architektūra išsiskiria ir Dzūkijos nacionalinis parkas.

Istoriniai miestai taip pat prideda savo žavesio. Įdomios lankytinos vietos vilioja ne tik lietuvius, bet ir užsienio turistus. Čia gausu pažintinių ir dviračių takų, rengiamos įvairios šventės ir renginiai.

Dzūkijos teritorijoje yra ne tik dabartinė šalies sostinė Vilnius, bet ir senoji valdovietė - Trakai su vertingos architektūros salos pilimi. Dzūkijos sostinė laikomas Alytus, įsikūręs abipus Nemuno. Prie šios upės glaudžiasi ir du gerai

žinomi kurortai - Birštonas ir Druskininkai, taip pat istorinė Merkinė.

Dzūkiją garsina dailininkas ir muzikas M. K. Čiurlionis, literatūros klasikas V. Krėvė. Labai reikšminga Dzūkijos kraštui yra tai, kad jame yra Europos centras. Dėl to Dzūkija yra ne tik Europos Sąjungos, bet ir visos Europos centrinis regionas.

Nors Lietuva ir nedidelė, bet kiekviename iš penkių pagrindinių regionų saviti patiekalai. Dzūkijos miškai garsėja grybais, tad dzūkų valgiaraštyje gausu ir patiekalų iš grybų. Viena iš pačių žinomiausių Dzūkijos švenčių yra Grybų šventė - tai tradicinė Dzūkijos šventė vykstanti Varėnoje. Grybų šventė sutraukia grybautojus iš visos Lietuvos. Šventės metu vyksta tradicinis grybavimo čempionatas, šurmuliuoja mugė, skamba liaudiška muzika ir vyksta kiti renginiai.. Dzūkija yra labai svarbus regionas Lietuvai, nes jame yra ne tik dideli miškai ir graži gamta, ji garsėja savo istorija, žmonėmis, tradicijomis.

Parengė IIIg kl. mokinys Edvinas Kojelė (nuotraukos T. Balinskio)

Smagi pažintis su Dzūkijos etnografiniu regionu

Praėjusius mokslo metus užbaigėme, paskelbdami Metų klasės laureatus – I-ąją vietą užėmė ir Metų klase tapo septintoji klasė (dabar jie jau aštuntokai), II-ąją – penktoji (dabartiniai šeštokai). Kaip ir buvo žadėta, šios klasės buvo apdovanotos įdomia ir naudinga edukacine kelione į Dzūkiją. Į kelionę buvo pakviesti ir gerai besimokantys, puikiai mokyklą lankantys, besilaikantys Mokinio elgesio

kodekso, aktyviai dalyvaujantys savivaldos ir kultūrinėje veikloje kitų klasių moksleiviai.

Ši kelionė – kultūrinio-edukacinio projekto “Dzūkija – mano etnografinis regionas” baigiamasis renginys, kurio tikslas – ne vien iš knygų ar vaizdo įrašų pažinti Dzūkijos regioną, bet pamatyti jį iš arti, išgirsti dainingą dzūkišką šnektą, grožėtis nuostabia gamta, pažinti žmonių buitį ir papročius. Šis tikslas buvo įgyvendintas su kaupu.: Aplankėme Marcinkonių etnografinį muziejų, kur ne tik

susipažinome su dzūkų sodyba, buities rakandais, darbo įrankiais, bet ir išgirdome gyvą, liaudiškais pašmaikštavimais prisodrintą dzūkišką šnektą, kuria šnekėjo muziejaus direktorius Jonas Bajoriūnas, vedęs ekskursiją. Su gamtos grožybėmis susipažinome Čepkelių raiste, senąjį dzūkų kaimą – beveik tokį pat, koks jis buvo ir prieš šimtą metų –

pamatėme Zervynose. Vaikai nudulkėjo sena kaimo gatvelė, o mokytojos sustojo šnektelti su sena dzūkų močiute – “boba”, kaip ji pati save vadino... Pati nebesuskaičiuojanti savo metų (lyg 87, lyg ir visi 97), bobulė sužavėjo nuoširdumu, tikru liaudies žmogaus svetingumu. Ir, žinoma, vėl ta vaizdinga, lyg šalia tekanti Ūla vinguriuojančia, dzūkiška šnektą... Ūlos vandens stebuklingą poveikį taip pat išbandėme –

prausėmės Ūlos akies vandeniu. Kelionę baigėme poilsiu gražiai sutvarkytoje ežero pakrantėje, ant senoviškų medinių sūpuoklių...

Taigi, išvykoje pavyko suderinti naudą su malonumu: pažinome ir Dzūkijos gamtą bei etnokultūrą, ir smagiai

praleidome laiką. O, kad visos pamokos būtų tokios... Apie tai, žinoma, tenka tik pasvajoti, bet tikimės, kad tokių smagių ir naudingų pamokų “Šilo” gimnazijoje bus ne viena. Juk šiais mokslo metais vėl vyks Metų klasės konkursas...

Mokytoja Aušra Indrišiūnienė (nuotraukos T. Balinskio ir E. Vėtos)

Mokomės kurti novelę. 10 klasės (dabar IIIg) mokinių bandymai kurti noveles, remiantis vaikystės išgyvenimais.

Išdaigos darželyje

Darželyje buvau „sunkus“ vaikas. Kiekvieną dieną auklėtojų laukdavo naujos išdaigos. Išdaigos būdavo dažniausiai tokios pat. Atrodo, vos tik nuleidžia auklėtojus nuo manęs akis, o aš jau anapus darželio tvoros. Darželį juosė žalia, aukšta tvora, tačiau tvoros dydis nebuvo man bėda. Visuomet rasdavau išeitį.

Vieną dieną pamačiau, kaip mano draugė seka mano pėdomis ir bando perlipti tvorą. Aš, tai pamačiusi, nubėgau prie jos, pasakiau, kad neliptų, nes ji nemoka. Vietoje jos perlipau aš. Staiga pamačiau voveraitę ir nusekiau paskui ją. Pabėgusi gal kokius penkis metrus, pamačiau valytoją, kuri netoliese grėbė lapus. Aš jos bijojau, nes ji turėjo dideles tamsias akis, buvo pašiauštais plaukais. Ji buvo aukšta ir stambi bei mėgo labai rėkti.

Valytoja, nuvedusi pas darželio direktorę, pradėjo kalbėti, kokia aš neklaūžada, kad per mane visi vaikais pateks į bėdą. Direktorė buvo jauna, graži moteris, ji nemokėjo pykti, tačiau žinojo, kaip elgtis su vaikais. Ji pasikalbėjo su manimi ir aš prižadėjau, jog tikrai daugiau neperlipsiu tvoros.... Tačiau nuo kitos dienos pamiršau, ką pasakiau direktorei, ir dariau tą patį, kaip visuomet.

Kai buvau paskutinį kartą darželyje pasiimti sesės, sutikau tą pačią auklėtoją. Ji manęs nepažino, tad derėjo papasakoti daugiau apie savo išdaigas. Tuomet skaniai visi pasijuokėm ir aš jos atsiprašiau.

Justina Verbickaitė

Kelionė į žvejybą

Vieną gražią ir saulėtą liepos rytą aš kartu su draugu susiruošėm į žvejybą. Iki žvejybos vietos buvo gan didelis kelio gabalas- apie keturis kilometrus. Pasiėmė dideles kuprines, prikištas visokiausių žvejybai skirtų dalykėlių, užsimovėme didelius guminius batus ir pasileidome į kelionę. Nuovargį jautėme jau po poros kilometrų ir labai gailėjomės pasiėmę tiek daug mantos. Šiaip ne taip ,mums pavyko pasiekti miškelį, kuriame ir buvo mūsų žvejybos vieta - ežeras. Žvejų buvo nedaug. Išsiėmėme mantą, paruošę, užmetėme meškeres ir laukėme žuvų kibimo. Kibo daugiausiai karosai 10-15 centimetrų, o mažesnes žuvis paleidome. Prigaudėme po pora kibirų žuvų ir jau ruošiamės grįžti namo. Tačiau miške išgirdome šauksmą ir pagalbos prašymą. Nubėgome pažiūrėti, kas atsitiko.

Bėgdami pastebėjome, jog miške labai daug dūmų ir vos po kelių dešimčių žingsnių pamatėme ugnį. Žvejai prašė, kad padėtume užgesinti ugnį, nes ji pradėjo labai plėstis į šalis. Bendrom jėgom mums pavyko užgesinti. Pasirodo, gaisro priežastimi buvo neapdairus žvejo elgesys su laužo ugnimi, nes jis užkūrė didelį laužą ir nuėjo nusenūsti, o pažadino tik dūmai ir kitų žvejų šauksmai. Gaila, kad dėl tokio žvejo apdairumo turėjo kentėti tiek kiti žvejai, tiek pats miškas. Grįžę į mūsų žvejybos vietą, pamatėme, kad dingo mūsų kuprinės, meškerės ir kibirai su žuvim. Taip ši diena tapo viena iš blogiausių dienų mano gyvenime.

Mantas Lukaševičius

Duobė

Buvo graži diena. Man buvo penkeri metai. Išėjau į lauką, norėdamas surasti savo brolių. Eidamas darželio link, sutikau Mantą. Jis šokinėjo į duobę, kurioje buvo rūšio langas. Aš pabandžiau išokti - man patiko. Išokau vėl. Toje duobėje tikrai kažkas buvo stebuklingo. Išoko Mantas, išlipo - mano eilė. Šokau į duobę - dūžta langas - persistengiau. Kaire ranka besiramsčiuodamas išlipau iš duobės, nes supratau, kad dešinė visa kruvina. Skausmo ir verksmo giesmę bedainuodamas grįžtu namo. Mama išplauna ir sutvarsto ranką. Kažkodėl užmiegu. Vidury nakties pašoku, įsižiūriu į ranką ir suprantu - tai tebuvo blogas sapnas.

Audrius Žitkevičius

Įgyvendiname OPKUS (Olweus patyčių prevencijos programos kokybės užtikrinimo sistemą)

2015-2016 m.m. gimnazija pradėjo įgyvendinti OPKUS. Pirmasis uždavinys buvo parengti atskirą planą, kuriuo

nusistatėme, kaip vykdysime OPKUS mūsų gimnazijoje. Šiuo metu taip pat yra parengtas lankstinukas tėvams apie OPKUS programą bei kaip tėvai galėtų prisidėti prie OPKUS diegimo gimnazijoje (lankstinuką rasite gimnazijos svetainėje: www.silogimnazija.lt → tėvams → OPKUS). Yra vykdomos ir nuolatinės klasės valandėlės 1-8, I-IIg klasėse patyčių, bendravimo, bendradarbiavimo temomis.

Kitos 2015-2016 m.m. vykdomos OPKUS veiklos:

- mokytojų ir kitų gimnazijoje dirbančių asmenų mokymai, kaip taikyti ir naudoti programą, sprendžiant patyčių problemą;
- MSG (mokymosi ir supervizijų grupių) susirinkimai. Juose dalyvauja visi mokyklos darbuotojai;
- Olweus patyčių tyrimas 3-8, I-IIg klasėse. Mokiniai užpildys klausimyną, kuriuo bus renkama informacija apie patyčių atvejų skaičių ir patyčių pobūdį bei formą mūsų gimnazijoje. Jau buvo atlikti 2 tyrimai mūsų gimnazijoje (jų palyginimas ir analizė pateikti gimnazijos svetainėje www.silogimnazija.lt, skiltyje “veikla” → “projektai” → “2014 metai” → “Olweus programa”);
- siekiamybė, jog visi mokiniai laikytųsi šių keturių prieš patyčias nukreiptų elgesio gimnazijoje taisyklių:
  1. *Mes nesityčiosime iš kitų;*
  2. *Mes stengsimės padėti tiems, iš kurių tyčiojasi kiti;*
  3. *Mes stengsimės bendrauti su tais, kurie yra atstumti;*
  4. *Jei sužinosime, kad iš ko nors tyčiojama – pasakysime suaugusiems ir gimnazijoje, ir namuose;*
- gimnazijos darbuotojai užtikrina, jog visos vietos gimnazijoje, kuriose dažniausiai vyksta patyčios, būtų nuolat stebimos;
- Kitas veiklas ir atsakingus asmenis rasite mūsų internetinėje svetainėje www.silogimnazija.lt → tėvams → OPKUS.

Iki 2016 m. balandžio 15 d. gimnazijoje įvyks auditas, kuriuo bus nustatyta ar pakankamai gerai vykdome Olweus programą ir ar galime gauti “Olweus gimnazijos” vardą.

„Programa skatina jus pažvelgti į patyčias kitu kampu, įsisąmoninant tai, jog toks elgesys yra kur kas rimtesnė problema, nei kažkas, ką vaikai kartais daro. Reikia nemažai pastangų, norint pakeisti požiūrį į patyčias.“

Olweus programos koordinatore, socialinė pedagogė
Vilma Kilijonė

